

Arrest

nr. 131 210 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die van Kameroense nationaliteit is, dient op 29 september 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van de familielid van een burger van de Unie in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot, Belgisch onderdaan.

Op 13 maart 2014, met kennisgeving op 25 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode half december 2012 - juni 2013, augustus 2013 en oktober 2013 voor.

Uit deze documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan bovenvernoemde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij als enig middel aan:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van art. 7, 40ter, 40bis, &2, 2°, 42, 47/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, §4, 5de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de hoorplicht van artikel 41 Handvest grondrechten van de burgers van de EU.

De beslissing stelt dat de voorgebrachte bewijzen niet voldoen aan de criteria van artikel 40ter Vreemdelingenwet, omdat het gaat om een tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet.

Dergelijke tewerkstelling zou „niet garanderen dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.“

Het is niet omdat het loon betaald wordt door het OCMW dat het om bijstand zou gaan. Het gaat om een vergoeding voor een arbeidsprestatie.

Gezien de uitgebreide inhoud van de nota is verzoeker verplicht in verhouding te repliceren.

In de nota met opmerkingen wijst verwerende partij op het tijdelijke karakter van de tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW wet onder verwijzing naar een arrest van de RvV nr. 98 785 van 14 maart 2013.

Daarbij wordt ook verwezen naar de bewoordingen van artikel 60 §7 OCMW-wet (eigen onderlijning):

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

(...)”

Verzoeker leidt uit deze bewoordingen af dat wanneer de tewerkstelling bij het OCMW ten einde loopt, krijgt hij waarschijnlijk ofwel een werkloosheidsuitkering, ofwel vindt hij een nieuwe job.

In de nota met opmerkingen laat verwerende partij zelf gelden dat het doel van de tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW wet er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces .

Volgens artikel 40ter lid 2 eerste streepje 3° van de Vreemdelingenwet wordt een werkloosheidsuitkering wel in aanmerking genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, als betrokkene kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Wat in casu uiteraard het geval zal zijn.

De stelling van verwerende partij dat de tewerkstelling bij het OCMW slechts tijdelijk is, verandert niks aan het feit dat de echtgenote van verzoeker na deze tewerkstelling nog steeds regelmatige bestaansmiddelen zal hebben.

De tewerkstelling mag dan wel tijdelijk zijn, maar er is wel degelijk voldoende garantie dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven.

Uiteraard zal zij nog steeds actief naar werk zoeken, maar mocht dit niet onmiddellijk lukken, zal zij nog steeds van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen genieten in de vorm van een werkloosheidsuitkering.

Verzoekster verwijst in het bijzonder naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25.03.2013 nr. 99.704, waar inzake gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht een gelijkaardige motivering werd gehanteerd en waarbij de beslissing vernietigd werd:

“ (...) dat de tijdelijke aard van de tewerkstelling niet ipso facto impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de persoon die de verzoekster wenst te vervoegen tijdelijk zouden zijn.

(...)

Bovendien blijkt uit artikel 10, §5, 3°, van de vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet. Als voorwaarde wordt weliswaar opgelegd dat de referentiepersoon dient te bewijzen dat hij actief werk zoekt, doch dit betekent geenszins dat de inkomsten verkregen uit werkloosheidsuitkeringen a priori niet in aanmerking kunnen worden genomen.”

Wanneer een werkloosheidsuitkering aanvaard wordt wanneer men bewijst actief op zoek te zijn naar werk, dient a fortiori ook de tewerkstelling artikel 60 aanvaard te worden, nu deze arbeidsovereenkomst ontbonden wordt indien de werknemer het recht op werkloosheidsuitkering heeft geopend.

De werknemer die werkt onder artikel 60 bevindt zich hoe dan ook in een betere situatie dan de werkloze die bewijst dat hij actief naar werk zoekt, aangezien hij tewerkgesteld is en er hoe dan ook geen sprake is van financiële maatschappelijke dienstverlening.

Artikel 40ter lid 2 eerste streepje 2° bepaalt enkel dat de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking mag worden genomen.¹

{1 Over het bestaan van twee vormen van maatschappelijke dienstverlening, zie FUNCK Jean-François, “Droit de la sécurité”, p.631.}

Voor zover verweerder meent dat de echtgenote van verzoeker niet kan aantonen actief naar werk te zoeken eens zij een werkloosheidsuitkering krijgt, wordt er vooruitgelopen op de voorwaarden en wordt er zodoende een voorwaarde toegevoegd aan de wet.

Verweerder besluit in de nota dat zij handelde na grondig onderzoek van de concrete situatie conform de ter zake geldende rechtsregels.

Verzoeker verwijst in dat opzicht echter naar het arrest van de Raad van State nr. 225.915 dd. 19 december 2013 dat stelt dat wanneer niet voldaan is aan de inkomstenvoorwaarde (120% leefloon), Dienst Vreemdelingenzaken dient over te gaan tot een behoefteanalyse.

Dit kwam reeds aan bod in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 29 september 2013 (overweging B.55.2):

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

Inderdaad bepaalt artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet dat: "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verwerende partij heeft aldus de plicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de betrokkenen te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze plicht is in casu niet vervuld.

De motivering van de beslissing faalt en schendt artikel 40ter en artikel 42§1 lid 2 Vreemdelingenwet doordat verwerende partij de inkomsten uit het werk van de echtgenote van verzoekster niet in overweging neemt, geen rekening houdt met een mogelijke toekomstige situatie waarin de echtgenote van verzoeker werkloos zou zijn en bewijzen van actieve zoektocht naar werk dient aan te brengen en geen analyse maakt van de eigen behoeften van verzoeker en zijn echtgenote."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...) 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode half december 2012— juni 2013, augustus 2013 en oktober 2013 voor.

Uit deze documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan bovenvernoemde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.” (eigen onderlijning)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij laat vooreerst uitschijnen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verkeerdelijk verwijst naar artikel 52, §4,5de lid KB van 08.10.1981, nu de in casu bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Verweerder laat gelden dat artikel 52, §4, 5de lid KB van 08.10.1981 als volgt luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de gebruikte term “desgevallend” vloeit voort dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet over te gaan tot het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt voor te houden, vloeit uit voornoemd artikel geenszins voort dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een bevel om het grondgebied te verlaten moet betekenen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij kennelijk spijkers op laag water zoekt middels haar kritiek, nu het de verzoekende partij kennelijk duidelijk is van welke bepaling toepassing werd gemaakt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De loutere vermelding in de in casu bestreden beslissing van het artikel 52, §4,5de lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins leiden tot een nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij tot slot nog voorhoudt dat de vergoeding die zij verkrijgt uit de OCMW-tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW wet weldegelijk loon uitmaakt die in aanmerking dient te worden genomen bij de beoordeling van de toereikende en stabiele bestaansmiddelen, laat verweerder het volgende gelden.

In casu werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geoordeeld dat een arbeidscontract op basis van artikel 60 OCMW wet een vorm is van een aanvullend bijstandsstelsel.

Dergelijke inkomsten worden op grond van artikel 40ter, 2° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen:

“worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;”

Terwijl artikel 60, § 7 van de OCMW-wet als volgt luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]”

Verweerder laat gelden dat er bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de vergoedingen verkregen uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW wet weldegelijk een bepaalde vorm van aanvullend bijstandstelsel uitmaken. Immers bestaat het doel er in om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

Verzoekende partij kan dit niet dienstig betwisten.

Geheel ten overvloede verwijst verzoekende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden. Het betoog van verzoekende partij waarbij zij ingaat op de redenen waarom haar partner een tewerkstelling startte in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet kunnen hieraan geen afbreuk doen. (R.v.V. nr. 98 785 van 14 maart 2013)

Verweerder laat gelden dat bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt van toereikende en stabiele bestaansmiddelen, nu enkel loonfiches worden voorgelegd afkomstig van de OCMW-tewerkstelling.

De verweerder merkt dan ook op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag: de tewerkstelling voortvloeiend uit artikel 60 van de OCMW-wet garandeert niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zodat niet is voldaan aan de vereiste vervat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In essentie voert de verzoekende partij ter schending van de door haar aangehaalde bepalingen enkel aan dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet beschouwd kan worden als zijnde bijstand en betwist zij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat dergelijke tewerkstelling niet garandeert dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij erkent dat zij is tewerkgesteld onder artikel 60, § 7 van de wet op het OCMW doch wijst er op dat wanneer deze tewerkstelling ten einde loopt, zij gerechtigd is op volledige sociale uitkeringen. En dat het doel van deze tewerkstelling erin bestaat iemand terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Na deze tewerkstelling wordt een werkloosheidsuitkering uitgekeerd en heeft de verzoekende partij stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen mits zij actief werkzoekend is. Deze tewerkstelling is tijdelijk maar biedt de garantie dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven. De verzoekende partij verwijst naar een arrest 99 704 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 maart 2013. Volgens de verzoeker is de tewerkstelling wel tijdelijk, maar is er in casu wel voldoende garantie dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven.

In de bestreden beslissing wordt specifiek met betrekking tot de door de verzoekende partij bijgebrachte gegevens het volgende geoordeeld:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode half december 2012 - juni 2013, augustus 2013 en oktober 2013 voor.

Uit deze documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan bovenvernoemde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Het is niet betwist dat de verzoekende partij onder de toepassing van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.](1)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 60, § 7 van de OCMW-wet bepaalt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

(...)”

Alhoewel de verzoekende partij terecht opmerkt dat een tewerkstelling in toepassing van artikel 60 van de OCMW-wet op zich niet steeds tot gevolg heeft dat elke garantie ontbreekt dat de tewerkgestelde niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, blijkt in casu evenwel uit het administratief dossier dat de echtgenote van de verzoekende partij betreffende haar tewerkstelling afgesloten met het OCMW Borgerhout de volgende loonbrieven voorlegde:

- oktober 2013: 619,34 euro
- augustus 2013 met inbegrip van vakantiegeld: 889,08 euro
- juni 2013: a rato van 53,93 euro
- mei 2013: a rato van 283,22 euro en 1232,64 euro
- april 2013: a rato van 1230,89 euro en 29,24 euro
- maart 2013: 1283,15 euro
- februari 2013: a rato van 1403,38 euro.

Deze bedragen weerspiegelen het nettoloon.

Zij legde tevens loonfiches betreffende interimcontracten voor met T interim betreffende:

- januari 2014: a rato van 2,18 euro, 6,54, 113,83 en 248,45 euro
- december 2013: a rato van 48,32 euro.

Voorts worden er bewijzen betreffende de kinderbijslag bijgebracht.

De verzoekende partij heeft nagelaten de arbeidsovereenkomst afgesloten met het OCMW bij te brengen. Ook in het kader van het beroep is dit contract ongekend zodat niet kan worden nagegaan welk soort van arbeidsprestaties de echtgenote van de verzoekende partij diende te leveren.

Alhoewel de redenering van de verzoekende partij dient gevolgd te worden in de mate dat zij stelt dat niet elke tewerkstelling in toepassing van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan garanderen dat de betrokkene over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, laat de verzoekende partij na aan te tonen dat het afgesloten contract tussen haar echtgenote en het OCMW van Borgerhout wel ertoe leidt te besluiten dat haar echtgenote over voldoende toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Immers blijkt in casu dat de recentere periode voor het nemen van de bestreden beslissing alleszins geen voltijdse werkprestaties opleverde gelet op de beperkte ontvangen uitkeringen. Bovendien is de arbeidsovereenkomst niet bijgebracht zodat de Raad en de verwerende partij het naar het raden hebben of de arbeidsovereenkomst is afgesloten met het oog op het bevorderen van de werkervaring hetzij met het oog op het verkrijgen van volledige sociale uitkeringen.

Er zijn geen aanwijzingen in het administratief dossier dat de verzoekende partij, na het afsluiten van de kwestieuze arbeidsovereenkomst werkloosheidsuitkeringen ontvangt terwijl ten overvloede er kan op gewezen worden dat de echtgenote van de verzoekende partij blijkens het administratief dossier in de maand maart 2014 1089,82 leefloon ontving en voor de maand februari 2014 de som van 1089,82 euro. Met haar betoog verliest de verzoekende partij uit het oog dat de bewoording "sociale uitkeringen" in artikel 60 van de OCMW-wet niet noodzakelijkerwijze enkel werkloosheidsuitkeringen beoogt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing haar arbeidsovereenkomst met het OCMW nog lopende was. Zij legt integendeel voor het nemen van de bestreden beslissing interim-loonfiches voor waaruit zeer beperkte arbeidsprestaties blijken. Bovendien, zelfs in de mate dat de afgesloten arbeidsovereenkomst als tewerkstelling dient te worden beschouwd heeft de verzoekende partij nagelaten afdoende recente loonfiches dienaangaande bij te brengen.

Het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat "*Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel*" is in casu overtollig. Kritiek hiertegen gericht kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de bestreden beslissing besluit dat de door de echtgenote van de verzoekende partij geleverde tewerkstelling geen garantie biedt dat deze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is dit in casu een juiste gevolgtrekking van de stukken die de verzoekende partij voorlegde voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op de karige informatie die de verzoekende partij aan de verwerende partij ter beschikking stelde, is de conclusie kennelijk redelijk. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij slechts loonfiches voorlegde voor de periode half december 2012-juni 2013, augustus 2013 en oktober 2013. De verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig nu deze zaken geen gelijkaardige situaties betreffen.

Waar de bestreden beslissing de interim-loonfiches niet bespreekt, uit de verzoekende partij hiertegen geen grief of kritiek. De Raad kan derhalve enkel besluiten dat de verzoekende partij met haar betoog de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aantoot.

2.4. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 52, § 4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 41 van het Handvest Grondrechten van de burgers van de Unie volstaat de vaststelling dat noch in het verzoekschrift noch in de synthesememorie wordt uiteengezet op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke

omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Voorts is de Raad artikel 47/13 van de vreemdelingenwet zoals het ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zou bestaan, ongekend. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.5. Waar de verzoekende partij in de synthesememorie aanvoert: *“1 Over het bestaan van twee vormen van maatschappelijke dienstverlening, zie FUNCK Jean-François, “Droit de la sécurité”, p.631. Verzoeker verwijst in dat opzicht echter naar het arrest van de Raad van State nr. 225.915 dd. 19 december 2013 dat stelt dat wanneer niet voldaan is aan de inkomstenvoorwaarde (120% leefloon), Dienst Vreemdelingenzaken dient over te gaan tot een behoefteanalyse. Dit kwam reeds aan bod in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 29 september 2013 (overweging B.55.2):*

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

Inderdaad bepaalt artikel 42 §1 lid 2 Vreemdelingenwet dat: “Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verwerende partij heeft aldus de plicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de betrokkenen te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze plicht is in casu niet vervuld. (...) en schendt artikel 40ter en artikel 42§1 lid 2 Vreemdelingenwet doordat (...)geen analyse maakt van de eigen behoeften van verzoeker en zijn echtgenote.” vormt deze argumentatie een nieuwe grief die niet kan teruggevonden worden in het verzoekschrift. De schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet werd niet aangevoerd in het verzoekschrift. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd de synthesememorie ingevoegd in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

In de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2012-2013, 55-56 nr. DOC 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de ratio legis van de synthesememorie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesememorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig

op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesesmemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

De synthesesmemorie heeft slechts tot doel de verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, doch laat haar geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, wat in casu niet het geval is, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze onderdelen van de middelen nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend, minstens niet werden uiteen gezet. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de synthesesmemorie zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN